

L'ECLECTICA

Vicent Borràs

Lennon i Anna

Premi de Narrativa Ciutat de València

1

EL PRIMER MORT

Respira. Té fam. Veu una poma. No sap que és una poma, per això primer l'olora. Se la refrega pels llavis. Li pega un mos. Mastega. Engul. Se la menja. Encara té més fam. Se'n papa una altra. Mira l'arbre, reconeix la pomera. Detecta l'horitzó. Alguna cosa es belluga. La veu. Ella camina. També mira. L'olfacte es posa en guàrdia. S'apropen. S'allunyen. S'oloren a distància. S'observen. Es tornen a apropar. Es toquen. Es reconeixen semblants. Fan una ganyota que sembla un somriure. Copulen. Com gossos, follen. Ell torna a menjar-se una poma. Ella l'imita. Carden de nou. En acabat, sense torcar-se, cadascú pega cap a un lloc diferent.

Les coses de la natura passen. El ventre creix. Amb un plor naix el fill.

Pare, mare i fill han eixit de cacera, persegueixen una rabosa. La rabosa, hàbil, els ha despistat. La mare baixa cap avall seguint el curs del riu. El fill, amb els seus pocs anys (no en sabem quants, perquè encara no han après a comptar el temps), segueix el pare riu amunt. Ara plou. Estan alts i no hi ha quasi arbres on arrecerar-se. Es refugien de la pluja davall d'una gran roca que els fa d'aixopluc. La mare és a dins de l'espés bosc i no arriba a mullar-se. Un fort tro obri la porta a una pluja intensíssima i a una fúria desbocada de llamps i trons. Pare i fill, des del seu refugi, atònits contempren l'espectacle de la pluja. Les descàrregues lluminoses i sonores cauen cada vegada més a prop. La rabosa, alterada, ix del seu cau i travessa el camp de visió del fill. Sense pen-

sar-ho el fill ix de l'amagatall a la percaça de la rabosa. Un llamp implacable li cau al damunt. El tomba a l'acte. El pare, encuriós davant l'esdeveniment inesperat, camina directe cap al seu fill. Continua plovent. El jove no es mou. El pare el sacseja. Res. El torna a sacsejar més fort. Res tampoc. Ara, amb violència, li dóna uns cops per tot el cos. El fill no respon. La pluja no cessa. El pare no ha vist mai un mort, creu que el fill dorm profundament. El sacseja una altra vegada. Res. S'espera. Passa un temps. La pluja amaina. El toca, no es mou tampoc. El fill va gelant-se. El mira. Està rígid. Està gelat. Està mort.

Agafa a plom aquell cos, com un sac de plom. Se'l carrega en braços. Remunta la muntanya. Arriba dalt de tot. Amb la mirada localitza una pedra gran i plana. Diposita amb delicadesa el cos. Baixa de la muntanya. Arriba al riu. Veu la mare. Amb la mirada, la mare l'interroga. Com pot comunicar que anant darrere la rabosa, el fill ha trobat una criatura semblant. Que s'han olorat, que s'han apropat. Que s'han menjat unes pomes. No li diu res del tro, no li conta res del llamp, no li explica res del cos gelat i immòbil. És la seua primera mentida. És, de fet, la primera mentida. La mare somriu. Ell fingeix que també.

Aquella nit, per primera vegada, i amb la lluna vigilant, fan l'amor. En acabat, ell parla del llamp i el tro. L'endemà, amb l'eixida del sol, agafen aquell cos mort. El primer mort. El seu fill. El soterran. Recorden, per primera vegada. Ploren.

2

LA CAMBRA DE LA TARDOR

*A totes les Elenes,
amb h o sense h*

Aquella nit encara no plovia. Ell, d'alguna manera, l'estimava i ella, en silenci, es deixava estimar. Com si tota la vida s'hagueren estat esperant, com si en el punt diminut de l'univers que ocupaven i en el precís instant de l'eternitat en què es trobaven es resumira el miracle de la vida. Aviat plouria i la pluja, inevitablement, mullaria l'empedrat, encara sec. Res no indicava la pluja.

—Digues, te'n recordaràs, d'aquesta cambra? —va dir Lluís sense saber que repetia les paraules en vers d'un poeta.

Va ser aleshores que Elena va recordar que un parell d'hores abans hi havia entrat per deixar per sempre aquesta no-sabia-com-anomenar-relació i ara, quan encara no plovia, per res del món oblidaria la cambra i les hores que hi havia passat. Elena sí. Ella sí que coneixia el poema. Era de Ferrater. Amb erra final, és a dir del Gabriel. Però en aquell moment no va ser conscient del fet que coneixia el poema, tot i que li va sobtar que ell diguera unes paraules que li eren tan familiars. Lluís, sense voler, havia citat a cegues versos que no havia llegit, ni mai arribaria ja a llegir. «Que lent el món, que lent el món, que lenta / la pena per les hores que se'n van / de pressa», va acudir a la ment d'Elena. I ara venia allò que a ell li havia eixit de manera espontània.

—Digues, te'n recordaràs, d'aquesta cambra? —va repetir Lluís.

Amb la pell, mig del sol, mig de la lluna, i descalça va caminar de taló cap al lavabo. D'on venien aquelles paraules?

La ment maldava per traure'n l'entrellat. La resposta, com un pinyol d'albercoc, se li travessava a la gola. Per falta d'ús, l'aixeta del lavabo grinyolava. Quan va tornar amb un got, ella temptava la tauleta de nit i feia una ullada ràpida al rellotge que havia deixat hores abans. Les deu i mitja. Encara era prompte. O ja era tard.

Era tardor, la persiana d'aquesta cambra de l'hostal tampoc no estava del tot tancada i uns horitzons –potser la casualitat volgué que en foren trenta-set– s'obrien rectes i prims, però aquests d'ara eren gairebé nocturns i ara no s'oïen els paletes. Alhora que buscava l'encenedor per la seua bossa de mà per oferir-li foc i fer unes breus calades a la cigarreta ritual que ell es fumava en acabar cada sessió, Elena perseguia una fugaç idea en forma de dubte. La resposta que ella buscava per la ment es trobava sis anys enrere, entre les parets d'una aula d'institut. Ella tenia setze anys i s'acarava a l'última oportunitat que el sistema educatiu i, sobretot, els seus pares (més el pare que no la mare) li donaven per graduar-se en l'ESO, tot acollint-se a l'oferta d'un grup de diversificació curricular. La primavera es feia palesa en l'oratge benigne i el curs entrava en la recta final. Elena –«per què no ho escrius amb hac?: Helena», li suggeria el professor–, callada, havia de superar el repte de llegir –«millor recitar, Helena»– el seu poema. La tria –«per poder tenir la llibertat de triar cal conèixer, cal tenir-ne la possibilitat», repetia el professor– s'havia de fer entre un recull d'una cinquantena de poemes. Foren aquelles paraules que mai no va acabar d'entendre les responsables que, finalment, es decidira per *Cambra de la tardor* de Gabriel Ferrater: «Sense enyor / se'ns va morint la llum, que era color / de mel, i ara és color d'olor de poma». Era divendres,

quan va comunicar la seua elecció al professor –«segur que no vols escriure Helena amb hac?», insistia el seu professor, que volia veure l'Helena ferrateriana en Elena—. Durant el cap de setmana l'aprengué de memòria, des d'aquell primer vers, «La persiana, no del tot tancada, com» fins l'últim que el cloïa: «tens la pell mig del sol, mig de la lluna». Allò li valgué un notable, quasi un excel·lent –«Helena?».

Malgrat tot, Elena –al final sense hac– no es va graduar en l'ESO. No passava res, son pare ho tenia ben calculat. A treballar. De què? Del que siga. Si es vol, sempre es troba alguna cosa, Elena. Elena mai no seria Helena. Abans d'entrar a treballar al túnel de rentatge de cotxes, va estar uns mesos fent de cangur d'uns bessons i mig any repartint publicitat a domicili. Ara ja portava prop de quatre anys fent els interiors dels lancia, volvo, renault, seat, audi, citroën, hyundai, ford, mazda, opel, peugeot, skoda i fiat i, en els últims mesos, també el BMW de Lluís.

Quan uns set o huit mesos enrere, el BMW de Lluís havia entrat per primera vegada al tren de rentatge, Elena mai no hauria sospitat com rodarien les coses. Era el 3 d'abril del mateix any, a les quatre de la vesprada. Recordava amb exactitud dia i hora, perquè uns minuts abans SMS (Salvador Mascarell Salvador, Salvadós per als amics) li havia dit «prou, que et donen pel cul, porca» i ho havien deixat. Bé, en realitat era SMS qui ho havia deixat, com havia sigut SMS qui ho havia començat. «Salvadós t'ho dóna, Salvadós t'ho lleva», havia tingut la barra de confirmar. A pastar fang any i mig d'eixir junts.

Eixir junts. Eixir junts volia dir adorar sobre totes les coses l'Opel Astra d'SMS maquejat fins al transvestisme, pujar-hi tots els dies quan tancava el túnel de rentatge, recórrer una fosca geografia de parcs, de descampats, de polígons

industrials deserts. Eixir junts significava fer funcionar l'articulació dels respatllers dels seients davanters, llançar el preservatiu per la finestreta quan el feien servir, que no era sempre, i després torcar-se. I, finalment, eixir junts era fumar una cigarreta en silenci mentre el bum-bum dels sis-cents vats que emetia la cadena provista de huit altaveus entre davant, darrere i el maleter posava la banda sonora a aquells paisatges suburbans de l'amor, per anomenar-ho d'alguna manera. Els caps de setmana, de divendres a diumenge, unes pastilletes, unes creïlles braves, un parell d'hamburgueses i uns quants dobles de cervesa adornaven la monotonia. Eixir junts.

Què havia passat el 3 d'abril en què havien deixat d'eixir junts? De matí, cap a les nou i mitja, Elena, entre un Fiesta vell i un Dacia nou, va anar al servei i va enviar un SMS a SMS: «a ls 3 al Kligari s important». Quan passaven quinze minuts de les tres, Salvadó obria la porta del Caligari, mentre s'organitzava amb la mà dreta els baixos. Era la seua manera de dir bona vesprada al personal. Ningú no li va respondre. Elena bufava amb insistència una tassa fumejant de polioli, més per ocultar el rostre als pocs habitants de la cafeteria que per refredar la infusió. «Què passa amb tanta pressa, Lena? Elena, nena.» Lena va deixar la tassa damunt la taula alhora que amb els ulls enrogits buscava els d'SMS que, en aquell moment, amb un senyal pactat demanava a la cambra un rebentat de rom. «Res, que estic embarassada», «Què dius?», «Que estic prenyada!», «De mi és impossible, nena», «Doncs, nene ja em diràs de qui?», «Ah, això ho sabràs tu!», «Com? No parlaràs seriosament?», «Que no, jo sé massa bé quan es prenha una dona i quan no es prenha, així que ja ho saps», «Què?». Elena, Lena, nena, llançava amb els ulls plorosos un SOS a

SMS, però la resposta fou contundent, definitiva: «Prou, que et donen pel cul, porca. Salvadós t'ho dóna, Salvadós t'ho lleva». Signat, SMS (Salvador Mascarell Salvador). Si ni l'Astra transvestit, ni els descampats, ni el condó brut llançat per la finestra, ni els sis-cents vats, ni les pastilletes, ni les braves es mereixien una sola llàgrima, aleshores per què plorava Elena quan va entrar al túnel de rentatge quan faltaven uns minuts per a les quatre de la vesprada d'aquell 3 d'abril?

–Digues, te'n recordaràs, d'aquesta cambra –tornava a repetir Lluís i ella, que ja havia trobat l'encenedor, calava foc a la cigarreta, li feia un parell de breus xuclades i li la passava. Va mirar el rellotge de la tauleta de nit, passaven dos minuts de les onze, encara.

–Me l'estime molt –va recordar el poema que, de manera intuïtiva, havia valencianitzat.

–Per què te l'estimes? –va interrogar-la Lluís amb un somriure interior.

–No sabia dir-t'ho... –titubejà Elena després d'estar temptada de contar-li el seu darrer curs a l'institut i recitar-li allò de «La persiana, no del tot tancada, com / un esglai que es reté de caure a terra, / no ens separa de l'aire. Mira, s'obren...». Però va pensar que no pagava la pena, perquè quin sentit tenia tot allò? Havia sigut una mera coincidència de paraules. Més senzill, ella recordava un poema. De fet era l'únic poema que se sabia i potser, ara, passats els anys, no seria capaç de dir-lo íntegre, segur que tindria vacil·lacions. I què? Aquelles paraules coincidents l'havien transportada uns anys enrere, i d'unes coses havien vingut unes altres. Així de capciosa era la memòria. Del poema a la no-graduació, d'això als treballs i, sense precisar com, havia aparegut SMS rasant-

se els ous i entrant al Caligari i dient-li «prou, que et donen pel cul, porca»-. Crec que amb el temps li he agafat afecte, la considere una miqueta com ma casa.

Lluís, com si meditara les paraules d'Elena, va caminar a poc a poc cap al finestral. Però no. Les paraules d'Elena –el temps transcorregut– li recordaren la imminència de l'exposició. El neguit s'instal·là al seu interior. El fum de la cigarreta li enterbolia els ulls que escodrinaven a través del vidre. A fora, començaven a caure les primeres gotes de pluja, gruixudes i lentes, de moment.

–Potser hauries d'acabar de vestir-te i anar-te'n ja, abans que la pluja vaja a més. Al calaix de la tauleta, tens el sobre amb els diners –va dir finalment.

–Però si encara falta més de mitja hora, encara tens prou de temps per a...

–Tan se val, ara ja està, Elena, jo ja he acabat. Gràcies –la va tallar en l'instant que un Astra maquejat havia acabat d'aparcar en la vorera d'enfront sense que n'eixira el conductor–. Està prenent força la pluja. Vols que et porte amb cotxe a casa?

–Segur que no vols que em quede una miqueta més? –me-sos enrere, quan va començar tot allò, Elena mai no hauria sospitat que poguera allargar una miqueta més estar en aquella cambra. Desitjava que el temps passara ràpid, provava deixar la ment en blanc, oblidar-se dels músculs i dels ossos que li feien mal, dipositar la vista en un punt fix i inconcret, com si el món exterior no existira, com si Lluís no estiguera allí, tan pròxim i tan lluny alhora.

–Bé, em fume una última cigarreta i, si vols, després t'acompanye a casa –digué Lluís encenent-ne una amb la punta de l'altra alhora que mirava Elena i intentava veure-hi

la xicota tremolosa que una vesprada d'abril li havia netejat el cotxe per primera vegada.

Havia acabat d'arribar a la ciutat amb el BMW polsegós i a l'eixida de la gasolinera va decidir que no li vindria malament una rentada. Va preguntar i li indicaren Rentatot. «En un quart d'hora el tindrà a punt, si vol fer-se un café, a vint metres a la dreta té una cafeteria», digué qui pareixia l'encarregat. «No, m'espere, s'està bé, ací.» La llum de la vesprada, amb la calor pròpia del dia i de l'hora era matisada pels esguits de l'aigua de les màquines de rentat i pel volum de la ràdio que ara retransmetia la versió que Rosario Flores feia del tema *Aquarel·la* de Toquinho. Un jove magribí amb un gest de la mà oberta li va demanar les claus del cotxe i el va col·locar a la boca del túnel. L'encarregat es va endinsar en una construcció a mig fer i va cridar: «Elena, què fas? Vinga, que hi ha faena!». Del magatzem on s'endevinava l'oficina, algun lavabo i uns quants vehicles aparcats, va eixir ella. Es notava d'una hora lluny que havia plorat, que tenia el cap i el cor en una altra part. Caminava arrossegant els peus i intentava ocultar la cara amb una lleugera inclinació del cap i els cabells, mig solts. Des d'un principi, ell havia intuït les formes inquietants davall els amples pantalons de xandall i l'enorme samarreta amb les mànegues arromangades als muscles. Lluís havia vist molts cossos nus i vestits, però aquell imantava la seua mirada. «Li aspirem també el maleter?», foren les primeres paraules que van eixir de la boca d'Elena. Li ho havia preguntat sense mirar-lo, però es notava que ella sabia que ell no li treia els ulls de damunt. «No, no cal netejar-lo, està net i, a més, el tinc carregat de maletes.»

Quatre setmanes després, amb dues netejades del BMW pel mig, tornaven a intercanviar unes poques paraules més, però les suficients per a establir les bases del pacte que els reunia ara per última vegada en aquesta cambra d'hostal. El vòmit quasi damunt la tapisseria del BMW mentre passava el drap per la guanterera i el gest de protegir-se el ventre foren les pistes que delataren als ulls de Lluís l'embaràs d'Elena. En qüestió de segons, des de la cadira de plàstic on seia mentre distret prenia uns apunts (esbossos alguns dels quals acabarien en un format més definitiu) i li acabaven de netejar el cotxe, se li va il·luminar el rostre i les operacions mentals se succeïren a velocitat de vertigen. Fer quatre números (una aproximació del temps que li quedava fins a la data pactada, una valoració dels costos, una estimació de les seues possibilitats) fou el més fàcil; allò més complicat, però, fou com li ho podria plantejar sense malentesos ni ofenses. El recurs d'una propina desmesurada (la mateixa quantitat que el cost del servei d'una neteja completa, exterior i interior) va possibilitar que en acabar, a les huit i mitja de la vesprada, Elena accedira a fer-se un café amb Lluís al Caligari. Ella es va demanar un tallat, ell una cervesa. Va acceptar. Li feien falta els diners. Si la criatura havia de venir, tota ajuda econòmica en seria poca. L'endemà mateix començarien. Ell l'esperaria al Caligari.

—Marxem ja, Elena? T'he preparat una carpeta amb uns apunts que no presentaré, he suposat que t'agradarà conservar-los, et pertanyen a tu tant com a mi. Vull que te'ls quedes. El procés de gestació quasi es pot seguir, dia a dia, en aquests dibuixos. Uns estan més acabats, altres no tant. Així, potser, algun dia a la criatura li podràs parlar de mi. La criatura. Perquè no has volgut saber encara si és xiquet o...

—Per a què?

—Dona, per tot, per anar dient-li un nom, per exemple.

—T'agrada Gabriel per a xic? —va pensar en veu alta—. I Helena, amb hac, si és xiqueta?

El tro i el llamp coincidiren en el mateix instant per determinar l'inici de la ferocitat de la pluja que, ara ja, agafava tota la fúria acumulada per més de mig any d'inactivitat. Atrets per l'espectacle meteorològic, Lluís i Elena s'adreçaren a la finestra. Una espessa cortina d'aigua impedí a Elena reconèixer l'Opel Astra maquejat que, fatídic, els esperava a la vorera d'enfront.

De fet, tant Elena com Lluís ignoraven que l'Opel Astra els vigilava de prop des de feia setmanes, des de l'acabament de l'estiu quan va veure pujar Elena al BMW, amb dificultat a causa de l'estat avançat de l'embaràs, a l'eixida del Rentatot. A distància SMS els va seguir fins a l'hostal. Va observar com Lluís, en tancar la porta del conductor, s'afanyava per obrir la del copilot i oferir la seua mà al colze d'Elena, que l'acceptava per baixar. Cofoi, Lluís xiulava una estúpida melodia i d'una culada tancava la porta. Els va veure desaparèixer per la porta d'accés a l'hostal. Encara no havia passat un parell de minuts, un llum del segon pis il·luminava la tercera finestra. La persiana va pujar. SMS es va encendre una cigarreta i es va prémer amb força els ous. Per la finestreta del cotxe va escopir uns renecs intel·ligibles i un esput amb tanta força que gairebé arribà a l'altra part del carrer. Al segon pis, la silueta retallada d'una embarassada travessava la cambra. Es desprenia de la roba. Primer els pantalons del xandall, després la samarreta. La silueta s'arregljava el cabell amb una gometa al darrere. SMS va llançar la punta de la cigarreta amb un joc del dit

gros i l'índex. La trajectòria de la punta encesa va dibuixar una paràbola generosa; quan va tocar terra, entre dents SMS va mormolar «porca, puta, em cague en déu, hòstia puta!». Quan Lluís, amb el llapis de sanguina a la mà dreta i amb l'esquerra, descorria la cortina per tamisar la llum del potent focus, l'Opel Astra es posava en marxa i feia una eixida estrepitosa i comparable a la seua mala llet tot allargant la primera fins a fer bramar el motor i irritar un veí que, des del balcó, li cridà clar i sense fer botiges «fill de puta!». Que li rebenten les rodes. I els ous!, va pensar el veí, però SMS no és que no se'n va adonar, sinó que endevinant els mals pensaments va traure per la finestreta del cotxe, impúdic, tes i decidit, el dit del mig apuntant el cel que començava a enfosquir. Elena mentrestant seia en la postura indicada per Lluís el dia anterior, s'agafava la panxa i posava la mirada fixa en un punt indeterminat. Intentava deixar en blanc la ment, abstraure's, oblidar-se dels músculs, de les picors inesperades. Ben bé, passaria més de mitja hora fins que Lluís li diguera estira les cames i descansa. Cinc minuts i tornem. Mai no li ensenyava el que dibuixava. «No, de moment no vull que ningú mire res.» De vegades, en una sessió, la feia canviar dues o tres vegades de postura. D'altres, la mateixa es mantenia per uns quants dies. Elena, només en una ocasió, va veure els dibuixos de Lluís. Era a primeries d'estiu. Una telefonada al mòbil l'havia fet eixir. «Tornaré en un quart d'hora. T'esperes i després continuem?» Ella ho va aprofitar per a fer una mirada als traços de sanguina, de carbó. S'hi reconeixia, més que en el tret del rostre, que quasi sempre apareixia mig ocult pel joc d'ombres, pel perfil del seu cos que havia anat mutant durant els mesos d'embaràs. Ella, que

semblava una ànima amb pena, havia anat adquirint redoneses sense perdre en cap moment l'elegància d'uns contorns i d'unes línies ben delimitades que els traços persistents de Lluís havien sabut captar en alguns dels dibuixos. Eren treballs molts d'ells inacabats o potser amb aquell acabament inconcret que sovint és buscat, quan no simplement trobat. Diferents formats presentaven el roig terròs de la sanguina i el negre del carbó, amb alguns efectes de cera blanca. El tema central era sempre la redonesa del ventre creixent d'Elena. La resta era accessori, hi estava perquè estava però era totalment prescindible. Elena va dubtar sobre si allò que veia tenia algun valor. Era escèptica sense saber-ho. Sempre ho havia estat. Des del primer moment, quan Lluís li va plantejar de fer de model, li va comentar tot allò de l'exposició, de la beca que disposava d'uns mesos, tot el que duraria l'embaràs. Li insistí que en faria de l'embaràs el *leit motiv*. «El què?», li va preguntar ella. «El tema central de tota l'obra, la gestació de la teua criatura.» Si va acceptar fou perquè necessitava els diners, perquè l'extra de diners ablanirien les coses a casa, que havien parlat d'avortament i d'irresponsabilitat i que la vida no era tan fàcil i que això i allò. Ella era escèptica, fins i tot va arribar a pensar que tot era una mentida, que el panxudet era un degenerat que s'havia inventat tot allò només per veure-li el cul i les mamelles. El panxudet era el malnom que Cristina, la seua companya que batejava tots els clients, li havia tret al Rentatot. «Elena, aquell panxudet no et lleva l'ull del damunt», li havia dit la primera vegada que aparegué pel túnel de rentatge. La segona vegada Cristina va ser més sarcàstica: «Elena, atén-lo tu, que ha vingut a veure't, fes-li ho bé, que donarà bona propina, el panxudet.»

–Ara tens més panxa que jo –va bromejar Lluís quan Elena se l’agafava per protegir-se-la del tro que havia anunciat el llamp. Deixaren de mirar per la finestra. La pluja impossibilitava veure-hi res i impedia eixir de la cambra de l’hostal.

–Havia de diluviar justament hui, que és l’últim dia. Vindràs a veure’ns, quan naixerà la criatura? Podries fer-li de padrí...

–Com? –es va esglaiar el panxudet–. Padrí? No seria millor que... –uns colps a la porta el van interrompre.

El primer dia també van tocar a la porta. Ella acabava d’entrar, no sabia on posar-se, no sabia on mirar, no sabia on deixar la bossa de mà. Què li faria fer? A poc a poc va anar adonant-se del lloc on estava. Una estança gran amb un llit, que és el primer que va veure, un parell de focus enganxats a un peu de làmpada alt i estrany, tres cavallets de dibuix. Un dels cavallets sostenia un espill de més d’un metre d’alçària que li retornava la imatge d’una Elena amb xandall, arromangades les mànegues al muscle, sense cap mostra del seu estat, però sí del seu cansament, en el rostre una miqueta ullerós, més marcat encara pels cabells arplegats en una cua de cavall. La decisió de moviments de quan traguina pel túnel de rentatge havia desaparegut. El cos, tensat abans com un arc, caminant amb unes camallades segures, ara havia esdevingut un encolliment de muscles i de passes curtes, més que mesurades, meditades. Elena es quedà mirant una porteta menuda que hi havia a la dreta. «És el lavabo, vols passar?» Es va adonar Lluís. El seu nerviosisme li impedí detectar el de Lluís que no sabia tampoc com trencar el gel. Fou ella, al remat, qui va disparar primer. «Em despulle? Bé, no, en principi, si vols, d’acord?» Es va despullar. Ell li va dir que s’asseguera a terra, que doblegara la

cama dreta, que girara una miqueta, que ajupira el cap, que amb els braços fera com si es nuara una hipotètica sabata al peu dret. «No et mogues. Quieta, ara.» Mitja hora després estripava el paper. «No, no ho trenques, deixa-m'ho veure. No.» El no havia sonat fort, resolut. Sense possibilitat de matisar-lo. «Descansa, camina una miqueta. Cinc minuts i continuem. Provem una altra postura. Seu com més còmoda estigues, allà tens coixins. Així? No, aixeca una miqueta el cap. Ara, ara. Així. No et mogues.» Aquell dibuix ja no el va trencar, però tampoc no el va veure. El panxudet ja era Lluís. La primera sessió va acabar quan van tocar a la porta. S'havien equivocat. Al final de cada dia li donava el sobre amb els diners. Ella els comptava en haver tancat la porta mentre baixava l'escala.

Els cops a la porta es van repetir. Lluís, mirant Elena i alçant els muscles tot expressant desconeixement, va anar dubtós a obrir. No hi havia ningú al replanell, però en escoltar uns passos que baixaven per l'escala, Lluís digué:

–Sí?

–Ah! Em pensava que ja no estaven –digué mig esbufegant el recepcionista de l'hostal–. No res, només els volia dir que, segons està la tronada, no haurien d'agafar l'ascensor. En qualsevol moment podrien tallar el subministrament elèctric i quedar-se atrapats a dins.

Elena no havia volgut mai agafar l'ascensor. Preferia pujar a peu els dos pisos. Li venia bé estirar les cames després de passar-se hores per dins les tapisseries dels cotxes, passant l'aspiradora, netejant guanteres, quadres de comandaments, llunes... Però, des d'unes tres setmanes ençà, amb el huité mes avançat d'embaràs, els tremolors a les cames li aconsellaven evitar les escales tant com poguera.

Dues hores al dia, cinc dies a la setmana, quatre setmanes al mes, set mesos, feien un total d'un muntó d'hores entre aquelles parets. Tanmateix, Lluís i ella havien parlat poc. Només s'havien intercanviat les mínimes paraules de cortesia o les breus indicacions sobre quina havia de ser la correcta posició. «Una miqueta més amunt, el mentó apuntant la finestra, el ventre més vertical, així, no et mogues, uns minuts més.» Un fum d'hores. «Que lent el món, que lent el món, que lenta / la pena per les hores que se'n van / de pressa. Digues, te'n recordaràs / d'aquesta cambra? “Me l'estimo molt.”». Fora d'aquella cambra no existien. A dins hi havia uns dibuixos que ella no havia vist, uns dibuixos que formarien part de l'exposició que ja ben aviat inauguraria en una altra ciutat llunyana. «M'agradaria que pogueres vindre per a la inauguració», va deixar caure en certa ocasió. Elena, sense moure's de la seua postura fetal, protegint el ventre, com cercles concèntrics, va respondre a l'instant: «Quan els teus dibuixos –nostres, havia pensat de dir– s'exposen, jo estaré per a ben poques exposicions, amb la criatura enganxada». Seria bonic, va emmudir Lluís. Hi havia dos mons, el de dins i el de fora. Dins, amb una música nocturna de veu trencada, era com una estança gran i petita alhora, de sostres baixos però on descansaven mirades infinites. El de fora desapareixia així que entrava dins. SMS ja havia començat a ser només un trist accident, material d'oblit, amb el seu tum-tum al cotxe, tant distint del piano i les històries desesperançades d'aquell cantant de veu esgarrada que sonava sempre a dins.

–Puc demanar-te una cosa, Lluís?

–Demana...

–Aquell CD que poses, el de...

–Tom Waits? Teu.

Però Elena no arribà a donar-li les gràcies, el tro i el llamp coincidiren amb l'esclafit de la porta. Cinc minuts després, l'Opel Astra feia una eixida estrepitosa i comparable a la seua mala llet tot allargant la primera fins a fer bramar el motor i fent irritar un veí que, des del balcó, li cridà clar i sense fer botiges «fill de puta!». L'espill del cavallet reflectia un escorç del cos d'Elena, agafant-se el ventre, i el de Lluís de bocaterrosa, units per un bassal de sang.